

ABORTUS

1. Nervozno sam grickala nokte i šetuckala po sobi. Nestrpljivo sam čekala još nekoliko dana. U jednom momentu sam tela da zacmizdrim. To blesavo stanje me nije napuštalo od subote. Pekmez i mekušac, rekla sam sebi, i u ponedjeljak posle podne odjurila da abortiram, ali sam se odmah razočarala: babica Vida više ne stanuje u Pulinovoj. Gledali su me podsmješljivo kada sam pitala za nju. Jedna baba je rekla: »Hoćeš, devojko, da abortiraš?« »Da«, rekla sam i prkosno joj pokazala jezik. Pitala sam u Pulinovoj: gde sada živi babica Vida. Niko nije teo da mi kaže. Svi su se zabavljali.

Onda me od muke stomak zabolio. Uvek me tako zabolio kada se razočaram. Hoću da abortiram, drala sam se ljutito, ali nemam kod koga. Svrtila sam u kafanu na uglu Takovske i Pulinove i gucnula duplu ljutu. Oslonila sam se o šank, izguzila i rekla: »Molim duplu ljutu!« Od ljute me bol prođe. Dok sam naginjala, videla sam kako me ispod oka posmatraju muškarci. Pomislila sam: »More, govornari! Pravila sam se da ih ne vidim. Čula sam kako jedan, pripito palacajući jezikom, reče: »Gle, braćo, kakvo dupence za šankom!« Ja sam pomislila: »Poljubiš ga«, i pretvarala se da ništa ne dopire do mojih ušiju. Kunem se: nije mi stalo do zezanja; stalo mi je da što pre abortiram; klinac mi je uveliko rastao u donjem trbuščiću.

Dok sam išla niz Mošorinsku, prvi put mi je tada pala napamet gospođa Žužika. Pomislila sam: »O, ona je srce od ženske! Ona nešto može da učini za mene, Ciciću Beljanski. Ona ima dobre veze i pozna je sa mnogima u Z-nu. A što je najvažnije: neće brbljati da sam začela.«

Zato sam skrenula iza ugla i odmah odjurila kod nje, u Petefijevu 32. Još sam s vrata, plačno i prenemajući se, rekla: »Hej, gospođa Žužika, srce od ženske, klinac mi raste u trbuščiću; kaži mi kako da ga likvidiram?« A ona je, kreveljeći naborano lice i mirišući na krofne koje je pekla, ovako odgovorila: »Možda nije istina, Cicića, srce! Strpi se još malo; guckaj rakiju i pari donji trbuščić — one delove u kojima se klinac začinju.«

2. Legla sam na otoman i previjala se. Zajedno smo masirale trbuščić uz upaljeni radio koji je emitovao narodne i zabavne. Bile su to želje slušalaca. Masirale smo u ritmu. Gospođa Žužika je takode pevušila, a ja sam joj pričala da sam začela sa Živom Nenininim. Tada je ona uzviknula: »Hej, neka ide sve u kilenc! Je li to onaj veterinar sa brkovima?« Rekla sam da jeste, a ona je posle dodala: »Ako, akok, i uštinula me za dupe.« »Imaš dobro dupence, devojko; ženske koje imaju takvo veoma lako začnu«, kazala je, namignula mi i zagolicala me ispod pazuha. Ja sam se tada malo zacerekala. Samo sam za trenutak bila zaboravila na abortus i svoje ženske muke. Gospođa Žužika je rekla: »Neka ide sve u kilenc!« Ona uživa da to kaže. Posle je, pljeskajući me po dupetu i jedući krofne sa pekmezom od kajsića, rekla: »Da si ti meni, Cicića, srce, živa i zdrava! Nekako ćemo se snaći. U Z-nu ima doktora i babica, a hvala bogu, i na Ginekološkom gde radi moja debela Bosa.«

Sada smo sedele u zamračenoj sobi kod Cukerovice, i gospođa Žužika je rekla: »Ajde da prvo počnemo sa žabama i mokraćom ti već znaš kako to ide. Možda još nisi, srce. Mnoge se ženske prevare. Čim im zaostane perioda, ona misle: sada je unutra klinac!« Ponovo mi je opipala trbuščić. »Oho«, rekla je, »imaš lep pupak, ali trbuščić ti je još lepši; kao da je saliven.« Ja sam brzo odgovorila: »Lep je, ali šta mi to vredi kada znam da u njemu raste klinac. Osećam kako se nadimam i širim kao žaba krastača«. I pomilovala sam se rukom po onim predelima ispod pupka. Zatim sam se zamislila, izbrojala na prste ispričala kada je i kako to bilo sa veterinarom Živom Nenininim u senu na Babatovu. Gospođa Žužika je, palacajući jezikom, uživala da sluša takve priče. Kada sam završila, ona je klimnula glavom i rekla: »Neka ide, Cicića, sve u kilenc! Nekako ćemo se snaći.«

Ali, već mi je u ponedjeljak sa Ginekološkog javila gospođa Žužika: »Hej, srce, baš sad je žaba odapela; klinac ti pouzdano raste u trbuščiću, ali nemoj da se sekiraš — nećeš morati da rodiš, tebi će pomoći teta Žužika«. A ja sam odgovorila: »Baš si ti srce od ženske.«

3. Za svaki slučaj, nastavile smo još da masiramo i parimo trbuščić. Nadale smo se da će klinac otići i bez abortusa; da ćemo ga nekako pokrenuti iz ležišta i sprečiti da raste. To se nekoliko puta dešavalo i gospođi Žužiki. Dok me masirala, ovako je govorila: »Muški samo traže svoje, pa posle okrenu glave! Njih bole krita kako je nama i šta nam raste u utrobi«. Bila je malo gucnula i jezik joj se bio sasvim odreošio. Otvoreno je pričala o sebi i svojim švalerima. Njoj se, kazala je, od mnogih abortusa materica već istanjila. Slušala sam je i grickala nokte, i osećala kako se pretvaram u žabu krastaču. Vazda sam se pipala. Ne znam da li tako oseća svaka žena kada joj klinac raste u utrobi. Gospođa Žužika to nije mogla da objasni. Sedela je nada mnom i prevrtala očima. U jednom trenutku je, gle!, otao, pod gasom, i ona malo zacmizdrila. Rekla je: »Ceo život sam proćerdala; osećam da sam već stara za muške; došlo mi je da zacmizdrim«. Ostavila sam je nekoliko trenutaka na miru dok je šmrcala u kuhinji. Masirala sam sama.

4. U četvrtak smo išle kod doktor-Šanjića. Gospođa Žužika je rekla: »On je moj poznanik; ja sam njegova stara mušterija; neka te bar pregleda«. Možda ću moći kod njega i da abortiram?, upitala sam i prodrala se nestrpljivo: »Ajmdo odmah«. Brzo sam se namazala i doterala. Doterala se i gospođa Žužika. Kada je bila gotova, ponovo sam je poljubila u ono njeno smežurano, ostarelo, majmunsko lice. Rekla sam: »Srce si ti, Žužika! Da tebe nije, ne znam šta bih od sekiracijek«. Ona je takode mene poljubila i uštinula za dupe. Stajale smo pred ogledalom. Oho, priznajem da imam dobro dupe, kazala sam i pogledala se odpozadi. To je za jednu žensku veoma važno, rekla je gospođa Žužika i češljala svoju otcranu i proredenu kosu: pravila je lokne i mazala obrve. Nije mi se sviđalo to što je toliko pudera stavila na lice. Ličila je na klovna u cirkusu. Ruž joj se bio razmazao po ustima, pa je izgledalo kao da je jela zapršku od aleva paprike. Rekla sam joj, a ona je brzo izvadila ogledalce i maramicom brisala zube.

Nismo morale dugo da lutamo, jer gospođa Žužika dobro zna gde stanuje doktor Šanji. Išle smo držeći se ispod ruke i vraški bučno lupajući potpeticama po trotoaru. Kada smo stigle u Perlešku, ona je stavila prst na usta, pokazala kuću i šapnula: »Tu smo, hej, Cicića, srce«. Zatim se iznenada, malo posredno, skrila iza vrata i dodala: »Toliko sam puta abortirala kod njega, pa je sasvim nezgodno da se pojavljujem ovako omatorela.«

Zato sam, gurnuta i bez mnogo objašnjenja, morala da uđem sama. Našla sam se pred čovom u prugastoj pižami. »Baš sam«, kazao je i zevnuo, »po svom strom običaju prillegao da malo dremnem posle ručka, ali mi, vi, ženski davoli, ne date mira. Vazda moljakate za preglede i abortuse. Što ne vodite više računa o tim svojim pidzama. No, kaži, devojko?« Crvena u licu, iznenađena i uzbuđena, jednako se pipajući po trbuščiću u svojoj plavoj tesnoj haljini, rekla sam da me poslala gospođa Žužika. Došla sam da abortiram, kazala sam. Gospon-doktore, kazala sam, dajem vam sve što želite, samo me oslobodite onoga što raste u meni. Nemam nikakvih uslova da rodim.

I sve sam se tako prenemagala, a on me nije ni slušao. Doktor Šanji je stari ženskaroš. To mi je rekla gospođa Žužika. Nju je, hvallia se, toliko puta pipao. »Vole taj ženski da gura ruku pod suknu više neg lebu«, rekla je dok smo dolazile. To se odmah videlo: matori jarac se šepurio oko mene. Pipao me više nego što je trebalo. Ustezala sam se da mu ispričam sve do kraja. Ja sam, priznajem, u dnu svoje priproste duše, jedna još sramežljiva ženska. Bila sam na čudan način uzbuđena dok sam gledala u doktorove šarene papuče. Oguglačeš, Cicića, srce, pa češ, sa godinama sve terati u kilenc i na sve fuckati, setila sam se gospođe Žužike.

Ležala sam na otomanu kod doktora Šanjića, potpuno gola. On me pitao kada je to bilo. Ja sam izbrojala na prste i rekla. Posle me, namigujući, pitao, ko je taj srećni švaca. Ja sam kazala: veterinar Živa Nenin; on je, pipajući me po trbuščiću, rekao: »Oho«. »Gospon doktore, taj me prevario«, kazala sam i iskrivila lice, »priznajem da sam bila guskica što nisam vodila računa o tome kad se može lako ostariti. Al kojoj ženskoj to da se ne desi?« A on je, ne slušajući me i ne odgovorajući na moje pitanje, rekao: »Oho, devojko, ovo nije moj slučaj«. Onda je odložio gumenu rukavicu, oprao ruke i dodao: »To je slučaj moga kolege, doktora Rokvića«. I poslao me kod njega, u Zmaj Jovinu, treća kuća od ugla. Ispratio me do vrata i, bajagi, srdačno tapšao po ramenu.

5. Gospođa Žužika se šetuckala duž drvoreda. »Lažljivi seronja«, rekla je, »mogao je da ti pomogne, al se, zečić, plaši da ga ne prejaviš vlastima da krišom radi abortuse«. I tela je da se vrati i da se izviche na njega i da ga moljaka, ali sam je ja, čvrsto je hvatajući ispod ruke, sprečila da to ne čini. Idući dugom ulicom, tek smo se smirile na Malom mostu. Na uglu smo kupile semenki i grickale. Ličile smo na ćerku i majku. To je prva rekla gospođa Žužika. U Zmaj Jovinoj smo izvadile ogledalce i popravile kosu i šminku. Gospođa Žužika se više nije tela skrivati, jer se zaklela da nijednom u životu nije abortirala kod doktora Rokvića. Zato smo zajedno ušle u gonk. »A, tico«, kazao je doktor i potapšao me po ledima, »tako se vodi ljubav! Sad si došla da iskijavaš«. To je rekao u šali, i namignuo. Bio je prosed i krupan, a uživao je da ponavlja: »A, tico, došla si da iskijavaš. Je bio trenutak zadovoljstva — čitava večnost patnje«. Bila je to otrcana stvar koju slušam od najranijih dana. Doktor Rokvić se smešio; imao je i u gornjoj i u donjoj vilici po jedan zlatan zub. Bio je u zelenoj pižami. Ne znam zašto mi je prošlo kroz glavu: zelemab.

Ušla sam u predsooblje, a gospođa Žužika je ostala u gonku. Doktor je rekao: »Brzo sa sebe sve krpčić«, i gledao me sa skrštenim rukama na grudima, povučeno u sumrak. Koža mi se ježila. Bila sam sve cvokotava dok sam govorila: »Gospon-doktore, pomognite mi! Znate kako je nama ženski«. Gospođa Žužika je osluškivala iz gonka, a onda je, iznenađena, bez kucanja, ušla da posvedoči da me je poslao doktor Šanji. »Ja sam curina tetka«, kazala je prenemajući se, »pomognite sirotici, kumim vas! Neće ono dubre, veterinar Živa Nenin da je uzme«. Ležala sam na otomanu dok je doktor Rokvić golivao išao po mome telu. Iznad mene se stajala gospođa Žužika. Krivila je napuderisano lice i moljaka doktora Rokvića da abortiram kod njega. »Veterinar Nenin je pouzdano otac tog klinca, kunem sek«, kazala je gospođa Žužika. »Nikad se to, gospođo, ne zna, jer se spermatozoid vraški pokretljiva stvar«, kazao je doktor Rokvić, držeći nam malo predavanje. Ja sam i dalje ležala na otomanu, grčeći se, sa gumenom rukavicom među nogama, dok je gospođa Žužika cmizdravim glasom molila doktora Rokvića da abortiram kod njega. Ali ništa nije pomoglo: on je, gledajući nas nepoverljivo, kazao da to nije njegov slučaj, pa je najbolje da napišemo molbu i da se obratimo Ginekološkom. Posle nas je gotovo silom izgurao.

6. »Neka ide sve u kilenc!«, kazala je gospođa Žužika. Molbu smo zajedno napisale i zajedno odnele kod debele Bose na Ginekološko. Dobro smo iskitile. I tu smo cmizdrile i prenemagale se. Ja sam čekala pred vratima Ginekološkog dok je, zadihana, gospođa Žužika trčala uz stepenište. »Idem ja, Cicića, srce«, rekla je, »pa nek svi pomisle da ovako matora tražim od komisije da abortiram«. Osluški-vala sam pod prozorom: »Desilo se Cicići, neka ide sve u kilenc! Svako ženskoj se to desi, jebi ga u dupe! Zato, srce, Boso, poguraj ovu molbu i primi žensku da što pre abortira. Ako nećemo mi da pomognemo jedna drugoj, tu pomoć ne možemo očekivati od muškaraca.«

Na izlazu iz Ginekološkog pokušao je da me zaustavi matori vratar, Gergelj. »Hej, šta je, curo«, prodrao se, »uplašila si se abortusa, pa sada bežiš! Samo vi tako — kurvajte se bez mere, pa će siroto Ginekološko biti prepuna«. Teo je, matak — kurvajte se bez mere, pa će siroto Ginekološko biti prepuna. Teo je, matak, silom da me zaustavi, ali sam mu lako izmakla. Pretrčala sam ulicu i s druge strane, krijući se za kesten, pokazala jezik kao i onoj babi u Pulinovoj. Vi-prekela sam kako se pred Ginekološkim ljubje gospođa Žužika i debela Bosa. One uvek tako rade kada se rastaju ili sastaju.

Posle me muka spopala od priče koju je pričala gospođa Žužika. Prvo je rekla: »Cicića, srce, volela bih da imam tvoje godine, pa taman još stotinu puta morala da abortiram«. Onda je pričala o tome kako se sve abortira. Od toga me muka spopala. Prebledela sam i zamalo pa da izigram. U jednom trenutku sam zastala i oslonila se o zid. »Legne se na sto, raščereče nože, a onda doktor i babice kleštama vade klince«, kazala je iza mojih leđa gospođa Žužika. »Pune su kante«, drala se cerekavo, »to sam videla, a to mi uvek priča i debela Bosa. Dole, u krvi i sluzi, padaju nogice, rukice, glavice, buduće devojčice i dečaci«. Zakretala sam glavu i vikala pred svetom koji se zaustavljao i gledao nas: »Prestani, kumim te, o gospođo Žužika! Nemoj mi pričati priče koje teško podnosim!« I baš sam tela opet da izigram uz drvo kada ona dodade: »Hej, Cicića, srce, ti si pizda od ženske! Čekaj, sa godinama češ oguglati, pa češ terati sve u kilenc kao što to ja činim.«